

narejene na barveni podlagi, zaradi česar je učinek jako krepak. V obče smemo reči, da dela knjiga res čast založništvu.

Rekli smo mnogo pohvalnega o tem delu, a rečemo tudi še naposled — veseleč se, da je to delo domovinsko —, da smo govorili po resnici.

Dr. Fr. L.

»Zur Ortsnamenforschung in Kärnten.«
S knjižico, ki ima ta naslov, uprlo se je »Kato-liško politično in kmetijsko društvo za koroške Slovence« proti napadu, katerega je napravil arhivar koroškega zgodovinskega društva A. pl. Jaksch s svojo brošuro: »Ueber Ortsnamen und Ortsnamenforschung mit besonderer Rück-sicht auf Kärnten« na slovenski Gorotan. Ta gospod je namreč političen zgodovinar, zato bi rad tudi zgodovino zasukal po svoje in dokazal, da so Nemci prvotni prebivalci koroške dežele in »da Slovenci kalé mir, ker si v novejem

času izmišljajo za stara zgodovinska nemška imena po Koroškem svoja slovenska, ali pa jih spakedravajo.« Komu ne pride pri tem na misel volkovo vprašanje: »Jagnje, zakaj mi kališ vodo?« Le škoda, da se hoče g. Jaksch šteti med učenjake, škoda, da ima vsak dan v roki izvirne listine in beleži v repertorij na tisoče slovenskih imen iz davne preteklosti, pa si upa na ta način slepiti sebe in lahkovrne čitatelje! No, slovensko društvo je z omenjeno knjižico možu dobro zasolilo, kažoč, kako je g. pl. Jaksch neštevilna slovenska krajevna imena iz nevednosti ali celo hudobnosti grdo ponemčil. Društvo tudi zahteva, da naj se nihče več ne dotika z deželnim zakonom l. 1850. uradno potrjenih slovenskih krajevnih imen na Koroškem, katera bi g. pl. Jaksch s svojim spisom rad izpihal iz Imenika. Da se ta mož zopet ne opeče, naj se nauči jezika dežele, kamor je prišel jest kruh, ter odloži politične gosli. A.

Narodne stvari.

Pesmi.

I. Lenčica.

Leži leži ravnó poljé,
Ravnó poljé kriške faré;
Po polju hodi Lenčica,
Prelepa mlada deklica.
In tamkaj govor tak ima:
»Še vsakdo pravi, govori,
Da v petek so strašné noči;
Kdor v petek gre po noči v vas,
Ta vidi kaj al' sliši glas.
Moj ljubi pa je presrčán,
On sem prihaja vsaki dan:
Še raji v petek me budi,
Ker se nikogar ne boji;
Brez tovaršije hodi sam,
Zato tak' rada ga imam.«
Prišel je v petek zopet že,
Ki fantje se ga vsi bojé;
Začèné se polnoč bližati,
Nekdo pa zunaj žvižgati.

Brž k oknu Lenčica hití,
Besede te mu govori:
»Zato jaz velik strah imam,
Ker v petek hodiš k meni sam;
In to se meni čudno zdí,
Zakaj se petka vse boji.«

»Neumen je, kdor se boji,
Saj ni prijetneje noči.«

»Ostani rajši ti doma,
Da bova brez strahú oba.«
»Nikoli nisem še ostal,
Kar prvič tebe sem poznal.
Saj je podoben dnevu dan,
Boji se le, kdor je plašan.«

Še dolgo sta menila se,
Še dolgo sta rad'vala se.
Kramljala ž njim je Lenčica,
Da vgasne zadnja zvezdica.

Ko beli dan se prebudi,
Tako ji mati govori:
»Morda si bolna, Lenčica,
Da si ponoči vstajala.«
»Bila sem bolna mamica,
Pa sem po noči vstajala;
Oknice sem odpirala,
Hladnejšo sap'co dihala.«
»Oj Lenčica, edina hči,
Vse méni se in govori,
Da ti vasuješ vse noči.
Ni bilo tega in ne bo,
Da bi godilo se tako.«

Deklè mladó neumno je,
Pa ne poslušá matere.
Ko mati jo je kregala,
Ostro je odgovarjala.